

MÉS INFORMACIÓ

<https://www.annie-ernaux.org>

<https://www.catorze.cat/biblioteca/ernaux-venjanca-desarrelats-189632>

<https://www.eltemps.cat/article/18219/annie-ernaux-la-veu-intima-del-collectiu>

Ajuntament d'Alpicat
Regidoria de Cultura

 BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

 Biblioteques
Públiques
de Catalunya

Plaça Països Catalans, 1
ALPICAT
Tel. 973 73 77 28
Whatsapp 606 127 833

A/e:

biblioteca@alpicat.cat

Web:

<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:

<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30
Bústia exterior de retorn de préstec

El proper dia que ens trobarem serà:

13/02/2024, 19h

Moderadora: Maria Pons

Annie Ernaux

PURA PASSIÓ / L'ESDEVENIMENT

Lillebonne, 1940

Va estudiar Literatura Moderna i ha exercit de professora. Ha guanyat els més prestigiosos premis literaris francesos i el Nobel.

Escriu autoficció amb un fort contingut sociològic, a partir de les seves vivències.

Vet aquí que en l'època de l'empoderament i l'afirmació feminista, és tonificant llegir una obra que explora els estralls de la passió d'una dona lliurada als braços d'un home amb una dependència absoluta. *Pura passió* no és cap *cautionary tale* contra l'amor romàntic. Ernaux tampoc no cau en el victimisme de la dona que viu a la mercè dels capricis d'un home en un marc heteropatriarcal. Més aviat defensa literàriament una experiència que no podem encotillar amb els dogmes morals del nostre temps. Publicada en francès l'any 1991, el títol original, *Passion simple*, ens dona força pistes.

Pura passió és la descripció dels estralls que pot produir el desig en el marc d'una relació heterosexual (dic *relació* perquè aquí seria excessiu parlar d'*amor*), en què una dona que ens parla en primera persona viu entregada a una passió que pot arribar a comprometre la seva integritat psíquica i emocional. Ernaux fa una confessió concisa i continguda, que sovint vessa en una nota al peu de pàgina com aquesta, on diu: "Tinc el costum de posar en una balança un desig i un accident que jo provocaria o del qual seria la víctima, una malaltia, alguna cosa més o menys tràgica. És una manera bastant precisa de mesurar la força del meu desig".

Annie Ernaux explora a *Pura passió* una experiència *eròtica* radical, l'enamorament que viu una dona sola de vora cinquanta anys amb els fills a la universitat. La narradora de *Pura passió* no s'enganya en cap moment pensant que ha trobat l'home de la seva vida, ni pretén desencadenar el divorci del seu amant, un diplomàtic d'un país de l'Est que en cap moment li dona esperances de construir una vida junts. Ernaux més aviat descriu una passió que viu amb l'ambivalència d'una síndrome d'Estocolm. És conscient que viu un segrest emocional, però necessita lliurar-s'hi igualment arrossegada per una força que la supera i que li dona una plenitud que no havia experimentat mai abans.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

Un dels aspectes més interessants de *Pura passió* és la tensió que s'estableix entre la vida i l'escriptura. "Sovint tinc la impressió de viure aquesta passió com si hagués escrit un llibre: la mateixa necessitat de reeixir en cada escena, el mateix neguit per cada detall", escriu Ernaux. Aquesta nouvelle, esplèndidament traduïda per Valèria Gaillard, està escrita en pretèrit imperfecte, perquè tot i la precisió dels detalls, no ens exposa a una trama lligada a fets concrets i puntuals, sinó que ens submergeix en una experiència psíquica continuada, l'agonia indefinida i pletòrica d'una dona que espera un home mentre va esgotant un capital de desig que es va desfent en cercles d'impaciència cada vegada més grans.

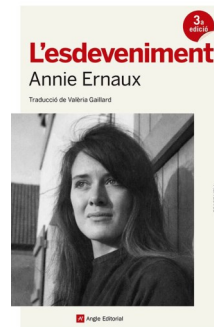
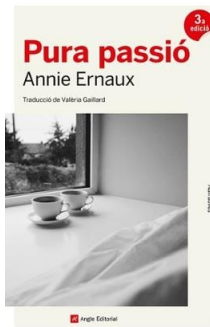
"Aquí no hi ha, ni en l'enumeració ni en la descripció dels fets, ironia o burla, que són les maneres d'explicar les coses als altres o a un mateix després d'haver-les viscut, no experimentant-les al mateix temps", diu la mateixa autora, que es dedica a fer un inventari dels signes de la passió, sense reflexionar en les conseqüències que tindrà el fet d'escriure allò que explica, tan íntim i personal que l'exposa al risc de caure en el ridícul. No confon, però, el valor de la seva confessió amb l'exhibicionisme. "És un error assimilar qui escriu sobre la seva vida amb un exhibicionista, perquè aquest darrer només té un desig, mostrar-se i ser vist al mateix temps".

Ernaux s'inscriu en una tradició riquíssima d'introspecció literària que ha explorat una passió que l'autora descriu com "la realitat més intensa possible i la menys explicable". Darrere seu hi ha grans obres, com *L'Adolphe* de Benjamin Constant, la *Recherche* de Proust, *L'amant* de Marguerite Duras. De fet, el premi Nobel a Ernaux es pot entendre també com el premi que l'acadèmia sueca no va donar a la Duras.

Bernat Puigtobella. Nívol 07/10/2022

Amb la seva barreja d'eufemisme i de grandiloqüència, de loquacitat atemorida i de poderosa subtileza, *L'esdeveniment* és un títol idoni per posar a un llibre en què s'explica un fet tan espantós i quotidià, tan traumàtic i clandestí, com és un avortament il·legal.

Annie Ernaux, una autora que va aconseguir ampliar els límits de la literatura del jo amb *Els anys*, una autobiografia íntima i personal que també funcionava com una crònica generacional i de país, era una estudiant de vint-i-tres anys quan va quedar embarassada sense pretendre-ho d'un mig xicot que es va desentendre d'ella tan bon punt va assabentar-se de què passava. En aquella època, l'avortament encara era il·legal a França –no es va legalitzar fins al 1975–, i la jove Ernaux es va trobar de cop que havia de solucionar un contratemps –de resoldre un problema, de posar remei a una situació: costa trobar la frase exacta, ni

massa dramàtica ni massa insensible— que amenaçava de destrossar-li la joventut, de coartar-li el futur i d'anul·lar per sempre més les seves il·lusions de dona emancipada i les seves ambicions d'intel·lectual incipient.

L'esdeveniment, publicada originàriament l'any 2000 i traduïda ara al català per Valèria Gaillard, és la narració continguda, reflexiva i intensa d'aquella experiència. Ernaux no deixa res fora del relat: la incertesa i la preocupació pel retard de la regla; la confirmació de l'embaràs no desitjat; la penosa peregrinació per diverses consultes on la visiten metges recelosos i espantats que no poden o no volen ajudar-la; la certesa inquietant que tot

en la seva vida ha canviat d'un dia per l'altre –la percepció del pas del temps, la relació amb els nois i les amigues, els plans de futur–; l'intent desesperat i arriscadíssim de fer-se avortar a ella mateixa amb una agulla de fer mitja... I així anem avançant fins a la coneixença d'una dona –una "fabricant d'angelets", així era com se les anomenava: la cursileria com una forma de monstruositat— que, a canvi del que avui serien uns 1.200 euros, practicava avortaments a la cuina de casa seva, amb una sonda i un raspall per als cabells.

Escrit com una successió de fragments curts que s'encadenen com flaixos de moments, de records, d'escenes o de reflexions, *L'esdeveniment* és el relat d'uns fets però també és l'anàlisi hiperconscient de la naturalesa, la motivació, les intencions i el procés de confecció d'aquest relat. Aquests passatges més pròpiament metaliteraris, d'especulació sobre la pròpia escriptura, en mans d'un altre escriptor potser podrien ser estratègies per sofisticar el conjunt, però Ernaux, que sempre ha reivindicat la dimensió sociopolítica de la intimitat, els fa servir per ressaltar el caràcter ideològicament confessional del llibre.

Ernaux sap que escriu una obra literària i que, per tant, per funcionar ha de tenir totes les qualitats de la bona literatura, però no oblida que escriu compartint un secret brutal que sempre ha dut dins ella. En aquest sentit, és conscient que la compartició del seu secret, per una banda, ajudarà altres dones que hagin viscut situacions similars i servirà per posar en evidència "la dominació masculina del món", però, per l'altra, també és conscient que s'està exposant i que la seva figura pública pot quedar-ne malmenada. A penes exagero. Ernaux en tenia seixanta, quan va publicar el llibre, i era una professora i una escriptora premiada i reconeguda. Cal molt de coratge ètic i intel·lectual per gaudir d'aquesta posició de prestigi i contar que, quatre dècades enrere, vas sostenir entre les mans un fetus ensangonat i mort, i que després el vas llançar pel vàter de la residència de noies on t'allotjaves. També cal molt de talent, per fer-ho així de bé.

Pere Antoni Pons. Llegim Crítiques, Diari Ara 06/10/2022